

Krešimir Bagić

Magarac pa zvijezda

Blaž je ispričao dvije priče. O magarcu pa zvijezdi.

Priča o magarcu: šetao magarac livadom, gledao oko sebe, smijao se i pjevao, sve su životinje išle za njim, ali kada je spustio pogled magarac je primijetio da mu je s tenisice otpao šaraf, magarac se tada jako rastužio pa je plakao, plakao i plakao ...

Priča o zvijezdi: bila jedna zvijezda pa pala u vatru, jako ju je boljelo pa se razboljela, onda otišla doktoru, kazala mu što je boli pa ugasila lampu na stolu, doktor se naljutio i nije htio izliječiti zvijezdu ...

Blaž je ispričao dvije priče. O magarcu pa zvijezdi. I otišao spavati. Njegovi su se roditelji zaljubljeno pogledali i upalili televizor.

Put u lakoću

zrak mi iz očiju krade svoju lakoći
neka mu bude prijatelji smo
zviždukom osvajamo prostor
i vraćamo ga početku

pticu smo već naučili da bude blagdan
da spava dok leti kako bismo joj perje
kao lišće na vjetru
kao crveno u vrućici
osjetili

moj dah se vraća davnom planinskom izvoru
pijemo se tamno
grlimo se u dubini
nalikujemo si kao kap i misao
usred pustinje u kojoj nitko ne može biti oaza

zrak je opustošio moje oči
i sada gleda kako mu gorski vrutak
postaje tijelo
kako je najednom čist i hladan
jasan poput strijele odapete u sunce

zauzvrat ja sam njemu ukrao lakoću
zemlja je izgubila težinu
riječi su izgubile težinu
prostor se zaoblio u točku

najprije ja kažem "ptica"
onda ptica kaže "ja"
poslije sve postaje moguće

poslije ja-ptica
sve mogu početi
sve što nije teško

Kristal

Na dragom mahovinom obraslom licu
promatram kristal. Zelena boja zdravlja
naseljava mi pogled i krvne žile. Živjelo
nebo bez oblaka i prijetećih osmijeha, pomislim
pa ponovim pobožno i tiho poput molitve.

Kristal, dok ga gledam, putuje iz zelenog u modro,
u crveno, u bijelo ... A lice? Gubi se, tone u sjenu,
linije mu se tope i vraćaju u djetinjstvo. Primičem se,
odmičem, stiskam oči. U prašinu ucrtavam dugu,
ali djeca ne protrčavaju ispod nje. Nebo je bez oblaka
i prijetećih osmijeha.

Nemogući prostor nemoguće brzo raste.
U zrcalu više nema mojih očiju, nosa, ruku,
lijeve obrve ... Sve je postalo poezija.

- Cvijet mi je kliznuo niz rame i pao u vodu.
tješi me putnik kojemu se ne prestajem diviti.
- Čovječe, pa nebo se rascvalo kao travanj, kažem,
a ti spominješ rame koje ionako nemaš.

Na kraju i prašina useljava u kristal
šumu u kojoj smo se izgubili
da se nikad više ne vratimo
da se nikad više ne razdvojimo.
Tko to uopće može izdržati?

U polutama predgrađa

Slušao sam u polutama predgrađa
priče tužne i žestoke,
natopljene grčevitim gestama i alkoholom.
Dok bi duhanski dim
proždirao lica prisutnih,
one bi me bacale s tržnice na ulicu,
s planine u pećinu,
obećavale topli ležaj i užitak,
vrijeđale, oduzimale dah.

Kako izaći iz susjedova ormara?
Tko je izgubio nevinost poslije bureka?
Kako zaraditi sto tisuća nečega?
Gdje je Božo?
Život za generala!?

Slušao sam, kažem, u polutama predgrađa
priče tužne i žestoke,
natopljene grčevitim gestama i alkoholom.
Nakon godina, riječi klošara
i riječi policajca, ljubavni prizori
i prizori nasilja nastanili su se
u večernjoj ruži
koja me hrani,
kojoj ne mogu pobjeći.

Kako izaći iz susjedova ormara?
Tko je izgubio nevinost poslije bureka?
Kako zaraditi sto tisuća nečega?
Gdje je Božo?
Život za generala!?

Zapravo, sada posjedujem samo jednu priču
koja me potpuno obuzela.
Ne mogu više otkinuti laticu, zaboraviti lice čovjeka
koji drži govore pred izlozima gostionica.

Svake noći ruža mi ponavlja:
Ovaj svijet je paukova mreža
u koju se zapleteš
čim se prestaneš plašiti pauka.
Iako postoji prije tebe,
uvjeren si da je upravo ti počinješ plesti.

Da. U polutama predgrađa
dugo sam slušao priče tužne i žestoke,
natopljene alkoholom i grčevitim gestama.
Sada su one moj vidik i moja granica.
I zavičaj koji, kao osobnu kartu,
nosim u središte grada.
Ako me tamo netko upita tko sam,
bez oklijevanja ću mu ispričati

kako izaći iz susjedova ormara
tko je izgubio nevinost poslije bureka
kako zaraditi sto tisuća nečega
gdje je Božo...

Podmukli pjev metala

U škripanju zahrđale ljuljačke
čovjek puca kao trska.
Dok se cijev zatvara u svoj mrak,
dijete mu radosno domahuje.
Ono ne poznaje granicu,
ne čuje podmukli pjev metala,
ne vidi svjetiljku, sjekiru,
ruku uraslu u štap.

Voda hrani i miluje trsku,
voda iz koje niče
staklena površina sjećanja.
Ljuljačka zaškripi na jednoj,
trska zacvili na drugoj strani,
u blatu iz kojeg ne može van,
u kлокotu, u zveketu, u lepetu,
u letu koji se gasi prije krila.

Čovjek zatvara prozor, navlači zavjesu,
čepi uši, počinje pjevati.
Ali glasnice ga izdaju,
udvostručuju škripanje ljuljačke,
podmukli pjev metala,
gase svjetiljku, pijesak i nebo.
Kada nijemost zavlada prostorom,
izvana zagrmi svemir:
'Tata, pogledaj me!'